

Hasonló a hasonlóhoz húz...

A sok gyerek miatt olyan rendszert kellett kitalálni egy spanyol családban, melyben az idősebb testvérek az általuk választott fiatalabb testvérről gondoskodnak. Végül éppen ez szolgált mottóul a család számára. Fabizio Assandri Rosa Pichhel, tizenöt gyermek édesanyjával beszélgetett.

2009.08.07.

Hogyan hallja meg az összes gyermeke például a vacsoraidőt jelző hívó szót?

A vacsoraasztal az egyetlen hely, ahol a család minden tagja együtt van. A gyerekek nagyon örülnek az együttlétnek: mindenki elmeséli az iskolában átélt kihívásokat és élményeket.

Hogyan sikerül megszervezni a tanulási időt, a kirándulásokat, parkbeli sétákat?

Az az alapvető rend nálunk, hogy minden idősebb testvér gondoskodik egy kisebbről: azaz az idősebbek választanak egy kicsit, akire aztán vigyáznak. Eleinte nem működött túl jól a rendszer, amíg a kilencéves Teresa rá nem ragasztott egy cetlit valamennyi hálószoa ajtajára „Hasonló a hasonlóhoz húz” felirattal. Ez lett aztán a családuk jelmondata.

De ki segít a főzésben, a mosásban és a gyerekek tanulmányai közben felmerülő kérdések megválaszolásában?

Dolgozom, bár csak napi négy órában. Így hazaérek ebédre, és a délután hátralévő részében a gyerekekre vigyázok. Délelőtt amúgy is iskolában vannak. Ezenkívül van segítségünk a háztartásban, aki minden nap segít a takarításban, főzésben és a ház körüli teendők ellátásában. A mosógépem nem nagyobb, mint másé, de naponta háromszor megy. A konyhai eszközök azonban nagyobbak az átlagosnál. Nem töltök több időt a konyhában, mintha két vagy három gyermekem lenne. Csak a szervezésre kell ügyelni, és arra, hogy a lehető legegyszerűbben kezeljük a dolgokat.

Ekkora család fenntartása bizonyára sok pénzbe kerül. Nagyon gazdagok?

Feléljük a pénzt, amit a férjemmel keresünk. Mindig a legolcsóbb üzletekben vásárolok, és nem adok a márkanévre. A gyerekek emeletes ágyban alszanak: hárman vagy négyen egymás fölött. Nagyon boldogok így, a fő, hogy együtt lehetnek, és szórakozhatnak.

Nem nehéz ennyi gyerek szülőjének lenni, apró-cseprő ügyeiket számon tartani, és valamennyiüket meghallgatni?

Fontos, hogy rend legyen a fejemben, elsősorban azért, hogy a legfontosabb értékeket és a legjobb szokásokat adhassam át nekik. Segít a lelki élet is: Isten jelenlétében imádkozni, és napközben időnként fohászolni. Különösen az elmélkedő imádság az, amely segít arra összpontosítani, ami elengedhetetlenül fontos. A legfontosabb a gyermekek nevelése, minden más feladatot, ami

átruházható, megpróbálok másnak átadni. Számomra nem az a fontos, hogy a ház ragyogjon. Nem kell mindennek tökéletesnek lennie.

Azt akarja mondani, hogy otthonukban igenis megtapasztalható a nyugalom?

Meglepett, amikor a lányom egy tízéves barátja, akinek csak két testvére van, azt mondta, hogy itt jobban tud tanulni, mint otthon. Az idő nagy részében a gyerekek iskolában vannak, vagy kint az udvaron játszanak. De a vizsgaidőszak közeledtével minden gyerek tudja, hogy csendesebbnek kell lenniük, és úgy kell beszélniük, mintha könyvtárban lennének. Nem szabad az előszobában rohángálniuk, és tiszteletben kell tartaniuk a tanulásra szánt időt.

Hogy néz ki egy átlagos hétköznapijuk?

Hétközben reggel hét órakor indulok, szentmisére. A munkahelyemen 8:15-kor kezdek. Minden gyerek elmegy az iskolába, és az idősebbek gondoskodnak arról, hogy a kisebbek számára minden össze legyen készítve. Reggel érkezik a hölgy is, aki a háztartás vezetésében segít. Munkábamenet kiteszem a két háztömbnyire lévő pékségnél az egyik fiamat, hogy vegyen tizenkét vekni kenyeret, melyeket aztán hazavisz. Ezt a feladatot akkor bízom rájuk, ha betöltötték a hetedik életévüket. És mindannyian tudják, hogy ha nem kelnek időben, vagy elmulasztják a kötelességüket, minden testvérük reggeli nélkül marad. Hamar megtanulják a felelősségvállalást. Néha megkérdezik az emberek: „Nem fél attól, hogy elveszít egy gyereket kirándulás közben?” Hát, igaz, ami igaz: ezért öltöztetem őket egyformán. Ha valamelyik elveszik,

az emberek rögtön tudják, a tizenöt-gyermekes anyához tartozik.

Miért vállaltak ilyen sok gyermeket?

A férjem is, én is nagy családból jövünk. Neki tizenhárom, nekem tizenöt testvérem van. Amikor az első gyermekünk megszületett, az orvosok azt mondták, szívrendellenessége miatt még a harmadik életéve előtt meghal. Aztán az orvostudomány fejlődésével segíteni tudtak rajta, most jól van. A második gyermekünk hasonló problémával jött világra, és hamarosan meg is halt. Sajnos a harmadik gyermekünkkel is ez történt. Sokan mondták, hogy ne vállaljunk több gyermeket, mert a keringési rendellenesség túl gyakorinak tűnt nálunk. Én mindig úgy tekintettem a gyermekekre, mint Isten ajándékára akármennyi időre. A férjemmel arra a következtetésre

jutottunk, hogy nem aggódunk, ha bármelyikük a szülés után hamarosan meghal. Így is Isten gyermeke. És létezni még mindig jobb, mint meg sem születni.

Miért gondolja ma a legtöbb pár úgy, hogy két gyermek már sok?

Ez függ a neveltetésüktől, a légkörtől, melyben élnek, a divattól, és olykor a tudatlanságuktól is. Egyszerűen nem tudják, mit veszítenek. Ha gyermekeiket valóban boldoggá kívánják tenni, minél több testvérrel ajándékozzák meg őket, mert az mindenki számára nagyobb öröm. Úgy gondolom, hogy a nagy család számos előnnyel jár a szokások és erények terén, melyeket egy egész életre sajátítunk el. A gyerekek korán megtanulják, hogy éljék túl egymással folytatott apró csatározásaikat, hogyan működjenek csapatban együtt, hogyan osszanak meg dolgokat, és még oly sok minden

mást, melyre egykeként nem lenne módjuk. Manapság még a multicégetek sem egy ember, hanem egy egész team vezeti. Ha valaki korán megtanulja, hogyan boldoguljon, hogyan éljen túl apró veszekedéseket, hogyan béküljön ki, és folytassa az együttműködést, akkor mindez egyszerűbb lesz számára felnőttként is. Néhány tanár elmondta, hogy gyermekeim a társaik körében egyfajta vezető szerepet vállalnak magukra. Gyakran elmennek a barátaikhoz, és az anyukák szerint nagyon könnyen alkalmazkodnak a különböző körülményekhez. Mi itthon mindent egy csapatként csinálunk, és a gyerekek megtanulnak társaikkal törődni, egyikük sem foglalkozik túl sokat magával.

Akkor hát elégedett ezzel a fajta családi élettel?

Úgy tűnhet, hogy sok munkával jár, de a férjem számára és nekem ez nem tűnik soknak. Arra törekszünk, hogy otthonunk csaknem mindig nyitva álljon a barátaink és szomszédaink számára, mert kincsként tekintünk e barátságokra. Úgy hiszem, a legfontosabb dolog az, hogy átadjam magam a férjemnek, és a szeretet gyümölcse a sok gyermek. Aztán a gyerekeknek barátaiuk lesznek, akiket elhoznak magukkal. Ez aztán egészséges környezetet teremt, melyben mindenki megpróbál a másikért tenni, és az önzőségét legyőzni. Nagy családban kevés idő jut magadra, és végül felismered, hogy jobb adni, mint kapni.